

רע"פ 2193/14 - איהאב עיאט נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2193/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: איהאב עיאט

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 9.3.2014, בעפ"ת 34101-11-13, שניתן על-ידי כב' השופטת הבכירה נ' אהד

בשם המבקש: עו"ד ג'ברין ג'בר

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת הבכירה נ' אהד), בעפ"ת 34101-11-13, מיום 9.3.2014, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופטת מ' כהן), בתת"ע 10674-01-13, מיום 23.5.2013.

רקע והליכים קודמים

2. מעובדות כתב האישום אשר הוגש נגד המבקש עולה, כי ביום 24.3.2012, בשעה 09:20 או בסמוך לכך, נהג המבקש ברכבו בכביש 352 בעודו משתמש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית.

עמוד 1

בגין מעשה זה, יוחסה למבקש עבירת שימוש בטלפון בעת נהיגה, לפי תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

3. ביום 23.5.2013 לא התייצב המבקש לדיון שנקבע בעניינו. בית המשפט לתעבורה ציין, כי בתיק יש אישור על המצאת הזמנה כדין למבקש, והוא אף הגיש בקשה לדחיית מועד הדיון אשר נדחתה. לפיכך נקבע, כי אי-התייצבות של המבקש לדיון שקולה להודיה, והוא הורשע בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. באותו מעמד נגזר דינו של המבקש, ולנוכח עברו התעבורתי המכביד, הכולל עבירות חוזרות של שימוש בטלפון בעת נהיגה, השית עליו בית המשפט לתעבורה את העונשים הבאים: קנס בסך 2000 ש"ח או 60 ימי מאסר תמורתו; 30 ימי פסילה בפועל מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה; 6 חודשי פסילה על-תנאי, למשך 3 שנים, לבל יעבור המבקש את העבירה בה הורשע או כל אחת מהעבירות המנויות בתוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש].

4. המבקש ערער על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, וביום 9.3.2014 נדחה ערעורו. המבקש טען כי הגיש בקשה לדחיית מועד הדיון בבית המשפט, בשל הזמנת בא-כוחו לדיון בבית משפט אחר, אך לא ניתנה החלטה בבקשתו. בית המשפט המחוזי קבע, כי אף אם תתקבל גרסתו של המבקש, הרי שמשלא נדחה מועד הדיון, היה עליו להתייצב לדיון במועד שנקבע לכך. בית המשפט המחוזי הוסיף וציין, כי למבקש 61 הרשעות קודמות, ובכלל זאת 6 עבירות של שימוש בטלפון בזמן נהיגה. בנסיבות האלו, לא נמצא מקום להתערב בפסק דינו של בית משפט השלום.

בקשת רשות הערעור

5. המבקש הגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, במסגרתה חזר על גרסתו בנוגע לסיבות שבעטיין הוא לא התייצב לדיון. המבקש חזר וטען, כי ביום 21.5.2013, היינו יומיים לפני מועד הדיון שנקבע בתיק זה, הוזמן בא-כוחו של המבקש להופיע בבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, ולכן לא יכול היה להגיע לדיון בעניינו של המבקש.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, נחה דעתי כי דינה של הבקשה להידחות.

7. הלכה היא מלפנינו כי בקשות רשות ערעור תתקבלנה במשורה, ואך במקרים המעלים שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים לבקשה, וכן במקרים חריגים בהם קיים חשש מפני עיוות דינו של המבקש או משיקולי צדק כלפיו (רע"פ 8561/13 פלוני נ' מדינת ישראל (2.4.2014); רע"פ 1623/14 גבארה נ' מדינת ישראל (1.4.2014); רע"פ 1717/14 ליזרוביץ' נ' מדינת ישראל (30.3.2014)). בעניינו, לא מצאתי כי בקשת רשות הערעור מגלה כל שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית כאמור, המצדיקות מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". טענותיו של המבקש ממוקדות בעניינו הפרטי, ועוסקות, רובן ככולן, ביישום הוראותיו של סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי), על נסיבותיו הקונקרטיים של המקרה דנן. מכאן ברי, כי אין בטענותיו של המבקש כדי להצדיק היעדרות לבקשתו.

בנוסף, לא מצאתי כי בנידון דין קיים חשש מפני עיוות דינו של המבקש או כי מתקיימים שיקולי צדק כלפיו.

8. בבחינת למעלה מן הצורך אציין, כי אף לגופו של עניין לא מצאתי פגם בהחלטותיהן של הערכאות הקודמות. סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי קובע סדרי דין מיוחדים לעבירות מסוימות, החורגים מסדרי הדין הנהוגים, בדרך כלל, במשפט הפלילי. כך, סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי קובע, כי בעבירות תעבורה שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש, יראו נאשם שהוזמן כדין למשפטו, אך לא התייצב לתחילתו, כמודה בכל עובדות כתב האישום. בהמשך לכך, מצמצם סעיף 240(א)(3) לחוק סדר הדין הפלילי את הסמכות לדון נאשם שלא בפניו, אך למקרים בהם לא ייגרם לו עיוות דין כתוצאה מכך, וכן נקבע כי בית המשפט לא יטיל עונש מאסר על אדם שהורשע בהיעדרו. בענייננו, אין חולק כי המבקש לא התייצב לתחילת משפטו על-אף שזומן אליו כדין. המבקש תולה את היעדרותו בכך שבא-כוחו הוזמן להתייצב בבית משפט אחר ביום הדיון שנקבע, ואף מפנה לבקשה לדחיית מועד הדיון, שהגיש לבית המשפט לתעבורה. ואולם, מקובלות עליו, בעניין זה, קביעותיהן של הערכאות הקודמות. משלא נענתה בקשתו לדחיית מועד הדיון, היה על המבקש להתייצב לדיון במשפטו, ואין בזימונו של בא-כוחו לדיון אחר, שלטענתו נערך באותו היום, כדי להצדיק את היעדרותו. לפיכך, ומשלא מצאתי כי קיים חשש לעיוות דינו של המבקש, ונוכח העובדה שבית המשפט לתעבורה נמנע מלהשית על המבקש עונש מאסר, אין כל עילה להתערבותו של בית משפט זה.

9. אשר על כן, בקשת רשות הערעור נדחית.

ניתנה היום, י"ג בניסן התשע"ד (13.4.2014).

שׁוֹפֵט